

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Плевен , 15.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на деветнадесети май, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател:	Румен П. Лазаров
Членове:	Иван Н. Радковски Доротея С. Цонева

при участието на секретаря Ж. Н. Ст.
в присъствието на прокурора Георги Лефтеров Лазаров (ОП-Плевен)
като разгледа докладваното от Румен П. Лазаров Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20214400600170 по описа за 2021 година

Производство по чл. 313 и следващите от НПК.

Образувано е по жалба от адвокат С.Н. – защитник на подсъдимия В.
ПЛ. П., подадена срещу присъда № 260009 от 18.01.2021 г., постановена по
нохд № 1031/2020 г. по описа на Районен съд-Плевен.

С обжалваната присъда Плевенският районен съд е признал подсъдимия
В. ПЛ. П. за виновен в това, че на 19.12.2019 г. в гр. Плевен, управлявал МПС
– л. а. „Рено Клио“ с рег. № ***, след употреба на наркотични вещества –
метамфетамин, поради което и на основание чл. 343б, ал. 3 и чл. 54 НК го е
осъдил на една година лишаване от свобода, при първоначален строг режим,
и на глоба в размер на 1000 лева.

На основание чл. 343г, във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 7 НК, съдът е лишил
подсъдимия В. ПЛ. П. от правото да управлява МПС за срок от две години.

Съдът е признал подсъдимия В. ПЛ. П. за виновен в това, че по същото
време и място държал огнестрелно оръжие – самозаряден сигнален пистолет

„ZORAKI 914“, калибър 9 мм, с фабричен № 085790, с преправка в цевта, водеща до това, че пистолетът представлява огнестрелно оръжие, и боеприпаси – 29 бр. преработени патрони с проектил, представляващи боеприпаси за огнестрелно оръжие, без да има за това надлежно разрешение, поради което и на основание член 339, ал. 1 и чл. 54 НК го е осъдил на две години лишаване от свобода, при първоначален строг режим.

На основание чл. 23, ал. 1 НК съдът е постановил подсъдимият да изтърпи по-тежкото от наказанията, в размер на две години лишаване от свобода, при първоначален строг режим.

На основание чл. 23, ал. 2 и ал. 3 НК съдът е присъединил към определеното за изтърпяване от подсъдимия по-тежко наказание и наказанията глоба в размер на 1000 лева и лишаване от право да се управлява МПС за срок от две години.

С присъдата съдът се е произнесъл и по въпроса какво да стане с веществените доказателства и е възложил на подсъдимия направените по делото разноси.

Във въззивната жалба се съдържат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на присъдата. Твърди се, че присъдата е необоснована, че обвиненията срещу подсъдимия не са доказани по несъмнен начин, че доказателствата по делото са оценени едностранчиво и фрагментарно от основния съд, че решаващият съд незаконосъобразно е отказал да приложи разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК по отношение на двете деяния и да оправдае подсъдимия. Прави се искане за отмяна на присъдата и за постановяване на нова, оправдателна присъда.

Въззивната жалба се поддържа в съдебно заседание от процесуалния представител на въззивния жалбоподател В. ПЛ. П., адвокат С.Н..

Прокурорът изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Плевенският окръжен съд, като взе предвид оплакванията, съдържащи се в жалбата, становищата на страните и като провери изцяло правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена от легитимна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, в срока по чл. 319, ал. 1 НПК и отговаря на изискванията на чл. 320 НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Плевенският районен съд е приел, че на неустановен ден, преди 19.12.2019 г., подсъдимият В.П. се снабдил със самозаряден сигнален пистолет „ZORAKI 914“, фабрично турско производство, № 085790, на който била отстранена преградата /дифузьора/ в канала на цевта и в това състояние пистолетът можел да изхвърля проектили, имащи дулен пробег, да им придава целенасочено движение и да причинява механично поразяване на цел при стрелба.

П. се снабдил и с 29 бр. стандартни сигнални /халосни/ патрони, калибър 9 мм Р.А.К., които обаче самоделно били преобразувани и допълнени с метален проектил /сачма/.

Подсъдимият държал огнестрелното оръжие и боеприпасите за него в чанта, преметната през кръста.

На 19.12.2019 г. вечерта В.П. пътувал заедно със свид. М. Св. Ф. в лекия си автомобил „Рено Клио“ с рег. № ***. П. управлявал МПС, а Ф. бил на предната дясна седалка. Чантичката с пистолета и боеприпасите се намирала върху задната седалка на лекия автомобил. По време на движение на по ул. „***“ в гр. Плевен подсъдимият бил спрян за проверка от полицейски служители. Служителите на МВР установили самоличността на подсъдимия и на свид. Ф., както и това, че двамата имали криминалистически регистрации. Затова решили да извършат проверка на лекия автомобил. В купето на автомобила те намерили чантичката, в която се намирали пистолета и общо 28 патрона, калибър 9 мм, с поставени в предната им част сачми. В багажника на лекия автомобил полицаите намерили още патрони, един от които бил с поставена в предната му част сачма.

По поведението на подсъдимия В.П. полицейските служители заключили, че най-вероятно той е употребил наркотични вещества. Ето защо

потърсили съдействие от свои колеги от сектор „Пътна полиция“, за да тестват П. за употреба на наркотици и алкохол. Подсъдимият бил изпробван с техническо средство „Дрегер Дръг тест 5000“, което отчело положителна проба за метамфетамин. На П. бил съставен АУАН, бил му връчен талон за медицинско изследване и той дал кръв и урина за изследване.

От назначената по делото химико-технологична експертиза става ясно, че в представената за изследване кръвна проба е установено присъствие на амфетамин /80 ng/ml/.

Резултатът от количествения анализ на метамфетамина в кръвната проба е в концентрационната област за еднократен прием, по-малко от 100 ng/ml/.

От назначената по делото балистична експертиза е видно, че представеният за изследване пистолет е самозаряден сигнален пистолет, калибър 9 мм Р.А.К., фабрично турско производство, с фабричен № 085790. Той е предназначен за лична самоотбрана и може да стреля с газови и сигнални патрони калибър 9 мм, като в пълнителите се побират по 14 патрона.

При извършения оглед и разглобяване е установено, че преградата /дифузьора/ в канала на цевта, която фабрично се поставя в сигналните оръжия, е била отстранена. В това състояние пистолетът може да изхвърля твърди предмети /проектили/, имащи дулен пробег, да им придава целенасочено движение и да причинява механично поразяване на целта при стрелба. Отстраняването на преградата в канала на цевта променя предназначението на пистолета и той се превръща в самоделно пригодено гладкоцевно огнестрелно оръжие по смисъла на ЗОБВВПИ.

От експертното заключение става ясно, че при демонтирана муфа от канала на цевта на сигналните оръжия, обикновено се използват нестандартни боеприпаси /преработени халосни патрони/, които са снабдени със сачма или друг вид твърд проектил и които могат да причиняват поражения върху обекти и хора. При използването на такъв вид нестандартни патрони, изстреляното твърдо тяло притежава достатъчно висока кинетична енергия за нанасяне на тежки поражения в човешкото тяло, включително смърт.

След проведената експериментална стрелба е констатирано, че пистолетът е технически изправен и годен за стрелба.

От представените за изследване 40 бр. патрони, калибър 9 мм, Р.А.К., 29 бр. са преработени, като им е добавен проектил в предната част и те представляват боеприпас за огнестрелно оръжие по смисъла на ЗОБВВПИ. От останалите патрони, 1 бр. е сигнален, а другите са сълзотворни.

Описаната фактическа обстановка съдът е приел за установена и доказана, съобразявайки се с показанията на разпитаните свидетели Ст. Ив. Т., К. Г. М. и В. В. Кр., със заключенията на вещите лица, както и със събраните по делото писмени доказателства.

Противно на твърденията, съдържащи се във въззивната жалба, присъдата не е необоснована, обвиненията срещу подсъдимия В. ПЛ. П. са доказани по несъмнен начин, а събраните по делото доказателства не са тълкувани превратно и едностранчиво от съда.

Съобразно непротиворечивата практика на ВКС по наказателни дела, например решение № 76 от 23.04.1991 г. по наказателно надзорно дело № 100/91 г., Военна колегия на ВС, присъдата е явно необоснована, когато въобще липсват доказателства за фактическите положения, приети от съда за установени или когато събраните доказателства са в явно противоречие с приетите за установени факти, което изключва възможността да се направи извода, че те са настъпили.

В разглеждания случай присъдата е обоснована, тъй като фактическите положения, приети за установени, се подкрепят от доказателствата по делото. В мотивите към присъдата контролираният съд е посочил какви обстоятелства се считат за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. Изложени са аргументи защо обясненията на подсъдимия са изключени от доказателствената съвкупност, а свидетелските показания на Ст. Т., Кр. М. и В. Кр. са приети с доверие. Тези аргументи, като правилни и законосъобразни, се приемат и от настоящия състав на въззивната инстанция.

Обективната истина по делото е разкрита. По начало, за да е нарушен

принципът на разкриване на обективната истина, следва да е налице едностранчиво кредитиране на доказателствата, при наличието на съществени противоречия в тях. Основно задължение на съда е да изясни обективната истина по делото, като събере и провери всички доказателства по делото, както уличаващите, така и оневиняващите дееца. По конкретното дело правните изводи на съда имат за основа доказателствени факти, събрани и проверени по реда на чл. 106 и чл. 107 НПК. Не са нарушени основните правила при проверката на доказателствата. Доказателствени източници са пълно и всестранно анализирани, което е гаранция за правилността на възприетата фактология, респективно – за верността на правните изводи. Показанията на разпитаните свидетели са обсъдени в тяхната взаимна връзка и обусловеност – решаващият съд е обсъдил защо дава вяра на едни и отхвърля други доказателства, когато между тях има противоречия относно главните факти по делото. Първостепенният съд е изпълнил процесуалните си задължения по чл. 13 и чл. 107 НПК, като е събрал всички доказателства за относимите обстоятелства, както и процесуалното си задължение по чл. 305, ал. 3 НПК, по начина, по който е предписан в тази правна норма.

Основният съд е направил цялостна и обоснована оценка на доказателствения материал. Липсват допуснати нарушения при събиране и проверка на доказателствата, както и във връзка с оценката им – за да изгради извода си за вината на подсъдимия и за авторството на престъпленията, съдът се е позовал на техния действителен смисъл.

Обстоятелството, че подсъдимият В.П. отрича да е извършил деянията, а основните свидетели са полицейски служители, не е пренебрегнато от съда, а решението му да се довери на техните свидетелски показания, подкрепящи обвинителната теза, е основано на цялостния доказателствен материал. Право на подсъдимия е да отрича авторството на престъплението и да дава обяснения, каквито намери, с оглед на приетата от него защитна позиция, но когато обясненията му се опровергават по един несъмнен начин от събраните гласни и писмени доказателства – както това е в разглеждания случай, не може да се приеме, че е нарушено правото му на защита или се поражда съмнение относно авторството на престъпленията.

Извършените деяния и авторството им са доказани по безспорен начин

от свидетелските показания на Ст. Т., Кр. М. и В. Кр.. Тези показания са последователни, непротиворечиви, едноточни, детайлни, задълбочени и убедителни. Затова правилно са приети за достоверни от контролирания съд. В тази връзка е необходимо да се изтъкне, че съобразно константната практика на ВКС по наказателни дела, например решение № 156 от 07.06.1995 г. по н. д. № 562/94 г., I н.о., достоверността на гласните доказателствени средства зависи не само от съпоставката им с други доказателствени средства, но и от собствената им убедителност, а тя на свой ред – от тяхната последователност, непротиворечивост и обективност.

Неоснователно е и оплакването, че и двете деяния, за които подсъдимият е предаден на съд, макар и формално да осъществяват признаците на предвидени в закона престъпления, не са престъпни, тъй като поради своята малозначителност не са общественоопасни, респективно обществената им опасност е явно незначителна.

Оплакването е правено и при разглеждане на делото в първата инстанция и с основание е било отхвърлено, като незаконосъобразно. При преценката на обществената опасност на конкретните деяния, тези деяния следва да бъдат съпоставени със сходни такива. В разглеждания случай липсва не само съществена, но и каквато и да е разлика между престъпленията, осъществени от подсъдимия В. ПЛ. П. и сходни престъпления. Липсват основания да се приеме, че е налице по-леко засягане на обществените отношения, защитавани от нормите на член 343б, ал. 3 НК и чл. 339, ал. 1 НК или да се прецени, че същите не са били засегнати изобщо. Напротив, става дума за типични престъпления по посочените текстове от НК, които не се отличават от множеството останали деяния по чл. 343б, ал. 3 НК и чл. 339, ал. 1 НК, което е основание за правен извод, че приложението на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК в това производство би било незаконосъобразно.

Съдебната преценка по чл. 9, ал. 2 НК се извършва на основата на фактическите данни по делото, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вида и стойността на предмета му, вредните последици, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, които имат значение за степента на обществената опасност и укоримост на извършеното. Съвкупната

оценка на посочените обстоятелства трябва да очертава липсата или явната незначителност на обществената опасност на деянието, за да се приложи разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК. По конкретното дело съвкупната преценка на фактическите данни, характеризиращи двете деяния, не очертава липсата или явната незначителност на обществената опасност на деянията. Ето защо приложението на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК е невъзможно.

Обжалваната присъда следва да бъде потвърдена, тъй като не са налице основания за нейната отмяна или изменение.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6, във връзка с чл. 338 НПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260009 от 18.01.2021 г., постановена по
нохд № 1031/2020 г. по описа на Районен съд-гр. Плевен.

Решението не подлежи на касационна жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____